

பறப்பிழந்த
வண்ணாத்துப்
பூச்சிகள்

The Flightless Butterflies

தொகுப்பு வி.கௌரியாலன்

அமரர்
கதிரவேற்பிள்ளை
விஸ்வலிங்கம்
ஞாபகார்த்த
வெளியீடு
காலம்-1934-04-10
2012-05-02

**பறப்பீழங்கு
வண்ணாக்துப் பூச்சுகள்**
The flightless butterflies

அமரர் கதிரவேற்பிள்ளை விஸ்வலிங்கம்
ஞாபகார்த்த வெளியீடு
காலம் - 1934.04.10 - 2012.05.02

தொகுப்பு :- வி.கௌரிபாலன்.

அமரர். கதிரவேற்பிள்ளை விஸ்வலிங்கம்

[இரத்தினம்] அவர்களின்

வாழ்க்கைக் குறிப்பு

10-04-1934 இல் அமரர். கதிரவேற்பிள்ளை - மாணிக்கம் தம்பதிக்கு மூன்றாவது மகனாக யாழ்ப்பாணம் அல்வாயில் பிறந்தார். இவருடன் கூடப்பிறந்தவர்கள் தமக்கை அமரர் வள்ளிநாயம் அண்ணன் அமரர் வேலும்மயிலும், தம்பி அமரர். செல்வராசா (இந்திரன்) ஆகியோர்கள். திருகோணமலையில் உள்ள நிலாவெளி உப்பளத்தில் தந்தையாருக்கு கிடைத்த காவலாளி நியமனத்துடன் 10 வயதில் திருகோணமலையில் குடும்பத்தினருடன் குடியேறினார். சிறு வயது முதல் கடின உழைப்பால் இளம் வயதில் சிறந்த விவசாயியாகத் திகழ்ந்தார். உப்பு வெளியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட அமரர் செல்லத்தம்பி - அம்மணிப்பிள்ளையின் மகளான மங்களேஸ்வரியை 02.09.1960 இல் தன் வாழ்க்கைத் துணையாகக் கரம்பிடித்தார். மனோன்மணி, இராசமணி ஆகியோரை மைத்துனிகளாக வாய்க்கப் பெற்றார். விக்னேஸ்வரி, ஜோதீஸ்வரி, சாந்தினி, ரஞ்சனி, கௌரிபாலன், நவநீதன், பிரபாகரன் ஆகியோரை பிள்ளைகளாகப் பெற்றெடுத்தார். தன் பிள்ளைகள் கல்வியில் சிறந்து விளங்க வேண்டும் என்பது அவரது இலட்சியமாக இருந்தது. கண்டிப்பும், பாசமும் மிக்க தந்தையாக தனது பிள்ளைகளை வழி நடத்தினார். இனப்பிரச்சனை காலங்களில் பூனை தன்குட்டிகளை காவுவதுபோல் காவி தன் பிள்ளை களுடன் அலைந்து பாதுகாத்தார். விவசாயம் பாதிக்கப்பட்டபோது கூலி வேலை செய்து பிள்ளைகளுக்கு, கல்வியும் வாழ்வாதாரமும், வழங்கினார். சிந்துஜாவுக்கு பெரியப்பாவாக பாசம் மிகு பாதுகாவலனாக இருந்தார். சிவராசா, சிவநேசராசா, அமரர். ஸ்ரீஸ்காந்தன், பாலசுப்பிரமணியம், கீதாதேவி, லதா ஆகியோரின் மாமனாராக அவர்களையும் தன் மக்களாகப் பாவித்து வழிநடத்தினார். ஹர்சன், நிரோசன், சஜித்தா, நிலானுஷா, தயானி, சிபானி, அக்ஸ்மிகா ஆகிய பேரப்பிள்ளைகளுடன் பாசமாக இருக்கையில், தான் வாழ்ந்து வேர் விட்டு, விழுதெறிந்து, கிளைபரப்பிய உப்பு வெளி மண்ணில் 02.05.2012இல் இவ் உலக வாழ்க்கையை நீத்தார்.

முன்னுரை

ஈழத்தமிழரது அரங்கின் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டிய இரண்டு விடயங்களை இந்நூல் அடக்கியிருக்கின்றது. ஈழத்தமிழரது ஆங்கில நாடக அரங்கு பற்றியும், குறிப்பாக சொந்தமாக உருவாக்கப்பட்டு வருகின்ற நாடகப் பனுவலாக்கம் பற்றியும் கூட்டாக்கப் புதிதளித்தல் முறையிலான நாடகப் பனுவலாக்க முறைமை பற்றியும் அறிந்து கொள்வதற்கான திறவுகோலாக இருப்பதே அந்த இரண்டு அம்சங்களுமாகும்.

ஈழத்தமிழரது ஆங்கில நாடக அரங்கு வலுப்பெற வேண்டியது காலத்தின் தேவையாகி உள்ளது. ஆயினும் ஆர்வமும், அர்ப்பணிப்பும் உள்ள இளந்தலைமுறை நாடகக்காரர்களை வளர்த்தெடுப்பதற்கான சிந்தனையும், செயற்பாட்டுச் சூழலுமற்ற நிலைமையே காணப்பட்டு வருகின்றது.

ஆங்கில நாடகப் போட்டிகளுக்காக நாடகப் பனுவல்களைத் தேடும் ஆசிரியர்களும் பொருத்தமான நாடகப் பனுவல்கள் அற்ற நிலையில் பெருத்த சவால்களை எதிர்கொள்பவர்களாக இருக்கிறார்கள். குறிப்பாக சூழலுக்குப் பொருத்தமான நாடகப் பனுவல்களைத் தெரிந் தெடுக்க விளைபவர்கள் மிகுந்த சிரமத்திற்குள்ளாவது யதார்த்தமாக இருக்கிறது.

இந்நிலையில் தமது தந்தையார் நினைவாக இந்நாடக நூலை வெளிக் கொண்டு வருவது பெரும் பயன் சேர்ப்பதாகவே இருக்கிறது.

சிறுகதை உருவாக்கம், நாடகப் பனுவலாக்கம், குழுநிலையில் படைப்பாக்கம், மொழி பெயர்ப்பு எனப் பல்வேறுபட்ட பயிற்சி முறைகளின் விளைவுகளையும், அனுபவங்களையும் உள்ளடக்கிய இந்நூலின் வெளியீடு, மேற்படி விடயங்களை விளங்கிக் கொள்ளவும், முன்னெடுக்கவுமான கைநூலாகவும் அமைவது அதன் மேலதிக தகுதிப்பாடாகவும் இருக்கின்றது.

வி.கௌரிபாலனின் “ நீ... அழைத்ததாக... ஒரு... ஞாபகம்....” சிறுகதையை அடிப்படையாகக் கொண்டு புதிதளித்தல் முறையினூடாக உருவாக்கப்பட்ட நாடகம் ஒரே வேளையில் ஆங்கிலத்தில் S. M. பீலிக்ஸ் அவர்களாலும் தமிழில் வி.கௌரிபாலனினாலும் எழுத்துப் பனுவலாகப் பரிணமித்திருக்கிறது.

இப்படைப்பாக்கம் குழுநிலையிலான கலந்துரையாடல்கள், உருவாக்கங்கள், மதிப்பீடுகள் எனச் சக்கரமாகச் சுழலும் முறையின் விளைச்சல் ஆகும். இந்தவகையில் மாற்றுப் படைப்பாக்க முறையாகவும், கல்வி முறையாகவும் அமையும் கலைச் செயற்பாட்டின் பதிவாகவும் இந்நூல் அமைகின்றது.

இந்நூல் கொண்டிருக்கும் பல்வேறுபட்ட அம்சங்களையும் அடிப் படையாகக் கொண்டு முன்னெடுக்கப்படும் உரையாடல்கள் ஈழத்தமிழர்தம் தமிழ், ஆங்கில அரங்க மரபுகளை வலுப்படுத்தும், ஊக்கிகளாக அமையும் என்பது கவனத்தில் கொள்ள வேண்டியதாகும்.

பல்வேறு மொழிகள் ஊடாகவும் வெளியில் எங்களை அறிவிக்கவும், அறிந்து கொள்ளவும் வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். அதே வேளை உலகத்தின் தொடர்பு மொழியாக ஆதிக்கம் பெற்றிருக்கின்ற ஆங்கில மொழியினூடும் தொடர்பு கொள்வதும் அவசியமானதாகும். அந்த வகையில் ஆங்கில மொழி அறிவு வளர்ச்சிக்கும் ஆங்கில மொழியினூடு அனுபவங்களையும், உணர்வுகளையும் பகிர்ந்து கொள்வதற்கும் இந்நூல் பங்களிப்புச் செய்வதாக இருக்கின்றது.

சி. ஜெயசங்கர்

நீ அழைத்ததாக..... ஒரு ஞாபகம்.....

- வி.கௌரியாலன்-

“ஐயையோ... அம்பி மண் விளையாடுது பார்த்துக் கொண்டா இருக்கிறீங்க.....” காலுக்குப் போடும் சொக்ஸ் கைக்குப் போட்டு முடமாக்கப்பட்ட போது அம்பிக்கு வயது இரண்டு.

“ஐயையோ.... அம்பி கண்ட கண்ட வார்த்தை எல்லாம்..... பேசுது....” அர்த்தம் புரியாத வார்த்தைகளுக்காக உதடு வீங்கச் சுண்டப்பட்ட போது அம்பிக்கு வயது நான்கு.

“டேய்... அம்பி... தலை இடிக்குது.... பெனடோலும்... ஜிஞ்சிபியரும் வாங்கி வா... ரோட்டில் ஓரமாப்போ... இரண்டு சைட்டையும் கவனமாப் பார்த்து ரோட்டக் குரஸ் பண்ணு.. கடக்காரன் மிச்சத்தில் ஏமாத்துவான் கவனமாக கணக்குப் பார்த்து வாங்கி வா... முன் கதவக் கவனமாக பூட்டிப் போட்டுப் போ....” அம்பி முன் கதவை நோக்கிப் போனான். “நீ உள்ள போ....” சோடாப் போத்தலுடன் கடைக்குப் போகும் தந்தையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த போது அம்பிக்கு வயது பதினைந்து.

“டேய்... அம்பி... கண்டமாதிரி ரவுண்டப் எல்லாம் நடக்குது நீ ஜீன்ஸ் போட வேண்டாம்..., காற்சட்டைபோடு அப்பத்தான் சின்னப் பெடியனாய்த் தெரிவாய்...” அரைக் காற்சட்டை போட்டு தந்தையின் சைக்கிள் பின் கெரியரில் டியூசனுக்குப் போன போது அம்பிக்கு வயது பதினெட்டு..”

“எதிர் வீட்டு ராசாத்தியிடம் தினமுரசு வாங்கிய போது... தாய் சண்டை போட்டாள்.” அத் இதக் காட்டி என்ற பிள்ளைய வளைச்சுப் போட வா பாக்கிறாய்....” எதிர்த்து சண்டைபோடும் ராசாத்தியை வியப்புடன் பார்த்து நின்றான். ராசாத்தி அவனைப் பார்க்கும் போது முகம் சிவந்து வெக்கப்பட்ட அம்பிக்கு வயது இருபத்தி ஐந்து.

அம்பிக்கு பெண்பார்க்கப் போன போது... அந்தப் பெண் அம்பியுடன் கதைக்க வேணும் என்று கேக்க.... “எழும்பு அம்பி இந்தப்

பெண் எங்கட குடும்பத்துக்கு ஒத்து வராது....” என்று தாய் எழுந்து போனாள். முகம் எல்லாம் பல தெரிய சிரித்த படி இருந்த அம்பி... திடீர் மாற்றத்தால் வாயை மூட முடியாது விகாரமாய் முகத்தைக் கோணிய போது அம்பிக்கு வயது இருபத்தி எட்டு.

ஒரு அறிஞனின் கூற்று “அனுபவம் என்பது நல்ல சீப்புப் போன்றது. ஆனால் அது நம் கைகளுக்கு கிடைக்கின்ற போது நம் தலையில் முடி இருப்பதில்லை...” அம்பிக்கு உலக அனுபவம் தேவை என்று பெற்றவர்கள் உணர்ந்த போது அம்பி அவர்களிடம் இருந்து தூர விலகி இருந்தான். அம்பி கற்பனாவாத உலகத்தில் சஞ்சரிக்கத் தொடங்கி இருந்தான்.

பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்த குளக்கோட்டு மன்னனின் வரலாறே அம்பியைப் பாதித்தது. குளக்கோட்டு மன்னனோ அல்லது அவரது மனைவியோ... அம்பியை பாதிக்கவில்லை. அம்பியை அதிகமாகப் பாதித்தவர்கள் குளக்கோட்டு மன்னனது தேர்ச் சாரதி முகில்வண்ணனும் அவன் மனைவி முல்லையுமே.

எட்டிசை மண்வெட்டிக் கொண்டே

ஏழரைச் சுற்றாம்

மரத்தை இனதா வெட்டி

தட்டி ஒரு காலாலே எற்றி

அது விழ முன்னம் தரணி மீதில்

ஒட்டி ஒரு குளம் அமைத்து அங்கு

ஊறு நீரும் கொண்ட அருளையுற்ற வீரன்

(கோணேசர் கல்வெட்டு)

“ ஆகா.... அற்புதம் குளக்கோட்டு மன்னா... அற்புதம். எட்டுத்திக்குகளிலும் மண்ணை வெட்டி ஏழரைச் சுற்றுள்ள பாரிய மரத்தை வெட்டி, காலினால் எற்றி தட்டி வீழ்த்தும் முன்னர் இப் பூமியில் ஒரு குளத்தைக் கட்டி அதில் நீரையும் நிறைவாகப் பெற்ற வீரனே... ஆகா.. அருமை மன்னவா.. உன் பெருமையை என்னவென்று உரைப்பேன்...” பரந்து விரிந்து கிடந்த கந்தளாய்க் குளத்தை வியப்புடன் பார்த்து நின்றான்

முகில்வண்ணன். திடீர் என்று குதிரைக் குளம்பொலிகள் கேட்கத் தொடங்கின, மன்னவரின் ரதம் வேகமாக அவனைத் தாண்டிச் சென்றது.

“நிறுத்துங்கள் ரதத்தை” கூவிக் கொண்டே ரதத்தின் பின்னால் முகில்வண்ணன் ஓடினான். ரதம் நின்றது . கையை அசைத்தபடி ரதத்தில் இருந்து குதித்தான் முல்லை. “ஆகா நான் இல்லை என்றதும் மன்னவன் ரதம் செலுத்திய முல்லையே நீ.. வாழ்க..” உரத்துக் கூவியபடி முல்லையை நோக்கி ஓடினான் முகில்வண்ணன். முகில்வண்ணன் ஓடி வருவது கண்டு முல்லை ஓட.. பெரும் காடு நெருங்கியது. “அடக் கடவுளே .. காடு நெருங்குகிறது... முல்லை ஓடாதே நில்.

துவண்ட எப்பா... துவண்ட எப்பா... (ஓட வேண்டாம்) ராணுவம் அம்பியை துரத்திப் பிடித்தது. கந்தளாய்க் குளக்கட்டிற்கு குண்டு வைக்க வந்ததாக அம்பி கைது செய்யப்பட்டான். பின் மனநிலை பாதிக்கப்பட்டவன் என்று விடுதலை செய்யப்பட்டான்.

அரச மாளிகை, முகில்வண்ணன் மன்னன் வருகைக்காக ரதத்தில் காத்துக்கிடக்கின்றான். மன்னன் வரவில்லை... ஏனோ இன்று மன்னன் வரத் தாமதமாகிறது. ரதத்தில் இருந்தபடி உப்பரிகையை நோக்கினான் முகில்வண்ணன். “அட்டா... உப்பரிகையில் என் தேவதை அல்லவா... நிக்கிறாள்....” உப்பரிகையை நோக்கி முகில்வண்ணன் கை அசைத்தான்..... முல்லை அங்கிருந்தபடி கையசைத்தான். ரதத்தில் இருந்து குதித்து உப்பரிகைப் படிகளில் தாவி ஏறினான் . உப்பரிகையில் முல்லையை காணாது அங்கும்... இங்கும்... தேடினான்.

“முல்லை...முல்லை..” என்று முனகிக் கொண்டிருந்த அம்பியை குண்டுக் கட்டாக தூக்கிப் போனார்கள் பொலிசார். பின்னர் பொது மக்களுக்கு நீர் வழங்கும் தண்ணீர்த் தொட்டியில் ஏறி தண்ணீரில் நஞ்சு கலக்க முனைந்ததாக அம்பி குற்றவாளிக் கூண்டில் நிறுத்தப்பட்டான். “நீர் தண்ணீர்த் தொட்டியில் ஏறியது உண்மையா”..... நீதிபதி கேட்டார். “மன்னவா.... நான் ஒரு குற்றமும் அறியேன்....உப்பரிகையில் என் முல்லையைத் தேடினேன்.... காவலர் என்னை இங்கு அழைத்து வந்தார்

மன்னா..... நீதிபதி தலையில் கைவைத்தார். வழக்கை மருத்துவ அத்தாட்சிப் பத்திரத்துடன் சமர்ப்பிக்க உத்தரவிட்டார். மருத்துவ அத்தாட்சிப் பத்திரம் கூறியது அம்பி மனநோயாளி என்று.

ஆலயமும் மணி மதிலும் கோபுரமும்
அழகு வாய்ந்த
சேதமில்லாப் பூங்காவும்
(கோணேசர் கல்வெட்டு)

“ஆகா.....அற்புதம்.....! அற்புதம்.....! மன்னவா..... உன் பணியோ..... அரும்பணி. நந்தவனச் சூழலில் தன்னை மறந்தான் முகில்வண்ணன். என் நந்தவனக் குயிலே...! முல்லை நீ எங்கே போனாய்? கோணேசர் உற்சவம் களைகட்டி இருக்கும் வேளை, எங்கே போனாய் முல்லை? இப்போதெல்லாம்.. என்னை விட்டு எங்கே நழுவிப் போய் விடுகிறாய். இரண்டு பெண்கள், கதைத்துப் பேசி உரசி கல்கலத்துப் போனார்கள். “அடி முல்லை நான் இங்கிருக்கும் போது நீ எங்கேயடி போகிறாய்...? முகில்வண்ணன் சட்டென்று முல்லையின் கையைப் பிடித்தான். “பளார்” அம்பி கன்னத்தைப் பொத்திக் கொண்டான். “பாவம் ஏன்டி அறைஞ்சனி அதுக்குப் பைத்தியம்..” “அடி முல்லை நீயா என்னை அறைந்தாய்...? சொல்லிவிட்டு போ....? மீண்டும் அம்பி பெண்கள் கூட்டத்தை நெருங்க முனைந்தான்.

கோயில் காவலர்களால் நையப்புடைக்கப்பட்டு வெளியேற்றப் பட்டான் அம்பி.... “மன்னா.. இதுவா உன் மனுநீதி? முல்லையை என்னிடம் இருந்து பறித்து. உன் காவலரைக் கொண்டு தாக்கினாயே... இதுவா உன் மனுநீதி....” அம்பி இரைந்து கத்தினான். அம்பியைச் சூழ பல்வேறு தொனிகளில் உரத்தும்... மெதுவாகவும் அவனைச் சூழ எதிரொலித்தது.

அம்பி பைத்தியமா.....?

I Thought..... You Called.....

“Ayi... yai...yor...! Are you just watching Ambi playing sand?” Ambi was two when he put the socks meant for his foot on his hands and became lamp.

“Ayi... yai...yor...! Ambi’s babbling something”. Ambi was four year, a snap with the fingers made his lips swollen for saying something that he didn’t understand.

“Doy Ambi..... Suffering from head ache..... Get panadol and gingerbeer.... go along the side of the road..... Look on both sides and cross the road..... the shop keeper will cheat on the balance..... Count and get the balance..... close the entrance door carefully and go.....” Before Ambi passed the entrance door..... “You get in.....” Came from his father, Ambi stood watching his father go with a soda bottle to the shop. Ambi was fifteen.

“Doy Ambi..... There’ll be roundup, don’t put on jeans... put on shorts only then you’ll look a small boy” Ambi was eighteen when he road on his father’s cycle pillion in shorts to tuition class.

When he got the “Thinnamurasu” from Rasathee of the opposite house..... “Why? You want to show that and this and pull my child to you.....” The mother quarreled. He watched Rasathee, in surprise, confronting his mother. He turned red in face and shy when Rasathee looked. Ambi was twenty five.

Ongoing to see a girl for Ambi..... “Ammah, I want to talk to your child” ... When asked for the girl’s hand.... “Get up.... you... Ambi... this want suit our family...” Mother walked out

brusquely. Ambi was full of teethe smile... couldn't shut tight his mouth at the sudden change and the face turned crooked. Ambi was twenty eight.

A wise saying "Experience is a wonderful comb, but by the time it reached our hand we won't have any hair on our heads"

When parents realized that Ambi needed worldly experience the time had slipped away. He talked on his own and laughed and lived in his world of imagination.

What affected Ambi's imagination most was the history of king Kulakottu, Which happened hundreds of years before. Neither King Kulakottu nor his wife Arrdaka soundary did dominate Ambi's imagination but King Kulakottu's charioteer Mukilvannan and his wife Mullai did.

"The greatest hero who cut with mammoty the sod in eight fold directions and cut the tree of seven span, tapped with a foot to load, Yet before it fell, built, on earth a tank and therein filled with roaring waters" (Carving on Koneshar Rock).

The graceful hero who cut the earth on eight directions and cut a great tree of seven spans, Tapped to load with his foot and before it fell, He built on this earth a holy tank and filled it full with water...

"Ah... Ha... oh! Wonderful King. How could I praise your patience?" Mukilvannan stood aghast watching the wide and expanded Mukilvannan swiftly.

“Stop the chariot”. Shouting Mukilvannan ran fast behind the chariot, the chariot stopped. The King alighted from the chariot and walked along the Anicut towards the slew. Mullai jumped off the chariot waving her hand. “Ah, Ha,! This indeed is the greatness of a wife. May you be blessed, you who charioted the chariot of the King in my absence”.

So saying, ran Mukilvannan towards Mullai, his Wife... seeing Mukilvannan come running.... Mullai too ran... Mukilvannan chased..... Mullai ran..... The thick forest approached.

“Oh goddess of the forest... Mullai, where do you run stop, stop,”

“Thuwanda eppe” “Thuwanda eppe” (Don’t run).

The army that came chasing caught Ambi- Ambi was arrested for attempting to Blast Kanthalai Tank with bombs, but released later as being mentally affected.

At the Kings palace; Mukilvannan waited on the chariot, for the King’s arrival. There was delay... whatever that delayed the King’s coming....? Being on the chariot Mukilvannan watched the palace balcony..... “Addada, Isn’t that my fairy on the balcony, Mukilvannan waved his hands toward the balcony.... Mullai waved from there....” Mukilvannan Jumped off the chariot and leapt the steps of the balcony not seeing Mullai on the balcony Mukilvannan searched hither and thither..... The police carried off Ambi who went on the water tank mumbling Mullai... Mullai....

Ambi was accused of attempting to poison the public water tank.

The Judge "Why did you climb the water tank?"

"You Majesty..... I know of no offence.... I searched for Mullai on the balcony. The guards have brought me here....." The judge put his hand on his head, then ordered to produce the case with a medical report.

Ambi was freed on the production of the medical report which proved his mental affliction.

"The temple, belled walls and Tower – the beautiful undamaged garden of flowers" (Carving on Konesher Rock)

"Ah, Ha!.... wonderful!..... wonderful!..... Your majesty.... your service is indeed great..." Mukilvannan sat forgetting himself in the nanthavanam.

"Ada... my cookoo bird, the song bird of my paradise..... where have you gone? When at this peak of Koneshar festival, where has Mullai gone?" So pondering within himself "Mullai come quickly, the pooja is going to start...." Tow lasses, one companion dragging another by her hand went fast.... "Adi Mullai when I'm here, where are you going? So saying....." Mukilvannan suddenly grabbed Mullai's hand.

"Palar!" (Slap) Amdi held his cheek.

“That poor one is insane. Why did you slap?” One companion rebuked the other.

“Adi Mullai is it you slapped me? Answer me and go.....” Agin Ambi tried to get near the group of women. Ambi was ridiculed and pushed out by the temple guards.

“Your majesty Is this your kind justice...? You took my Mullai away from me and attacked me with your guards.... majesty is this your kingly justice”

Ambi shouted aloud. The echo of the voice vibrated from low to very high pitch of different tones.

Madness has worsened..... Is Ambi mad...?.

V.Gowripalan

Translated by :- L.A.Leon.

THIRD EYE – MAY -1998

Too much reality and too little dreams

By Nilika de Silva

"The Flightless Butterfly" by the Eastern University, finally let the audience in on the evening's entertainment. The wide-eyed innocence and idealism of Ambi, the protagonist, was more like what the battered Sri Lankan society of today would reach out for. But realities being realities, society beats down his inquiring mind demanding the stereotypical youth of today.

The fact is that Ambi with echoes of the protagonist of 'Vikurthi' finally loses touch with reality, in this case not only due to the ambition of his parents but even more so due to their caring and over protectiveness. And doors are slammed even on caring hands that reach out to pull Ambi to safety.

The use of music and stylized dance took the play to the realms of dreamland and the butterflies that go on pilgrimage each year guided the audience as they did Ambi to a different plane, one his contemporaries would never understand.

Daily news. September -2000

Creative drama at the universities

By Ruana Rajepakse

By the common consent of all, including the other students, The Eastern University's production of "The Flightless Butterfly" stole the evening. Here was a production that was not only very relevant in its theme but brilliantly presented with nature's beauty and an ancient legend being used to highlight the realities of contemporary life in the Eastern Province.

As in Somalatha Subasinghe's "Vikurthi", the protagonist – this time a boy, "Ambi" – cannot reconcile his own dreams with the demands of the competitive world around him. His parents, both over-ambitious and over-protective, are upset when he fails to get good grades, while his schoolmates taunt him when he asks 'Silly' questions about the droves of butterflies going to pilgrimage to the sacred mountain. Later when Ambi reaches marriageable age, his mother rejects a proposal because, in her view, the girl would not make a good daughter-in-law.

Ambi, in the meantime dreams of a beautiful princess of legend and, in a hallucinatory moment starts climbing onto the bound of the tank, believing he will meet his beloved there. This being the real world however, he is promptly arrested under police on suspicion of trying to poison the water tank. However, the play avoided becoming polemical and, while Ambi's arrest by Sinhala speaking soldiers is carried out with inevitable roughness, the next scene shows State Counsel in Court moving for the release of the young man back to his parents on the grounds of his mental unfitness.

The final scene show a completely disoriented Ambi at the Kovil, still chasing butterflies and dreaming of his princess, with the head priest and worshippers turning their backs on him.

The drama was professionally presented, with on-stage music, and a well-trained group of actors. Like the sabaragamuwa team, all the actors remained on stage throughout, Using slight but effective costume changes to convey the different characters.

The Island September – 2000.

பறப்பிழந்த வண்ணாத்துப் பூச்சிகள்

களப் பயிற்சி - நாடகம்

பங்குபற்றியவர்கள்
கே. கரிகராஜ்
பீ. விஜயேந்திரன்
பிரிட்டோ இதயராஜ்
டபிள்யூ. தர்மேந்திரா
ஏ.ரஜிவனி பிரான்சிஸ்
ஏ.லலினி திஸ்சவீரசிங்க
பிரகாஷினி ஜீவரெத்தினம்
மைத்திரேயி சோமசுந்தரம்

நாடகப்பட்டறை இணைப்பாளர்
சி.ஜெயசங்கர்

எழுத்துரு ஆங்கிலத்தில்
எஸ்.எம்.பீலிக்ஸ்

எழுத்துரு தமிழில்
வி.கௌரிபாலன்

நாடக எழுத்துருவுக்கு எடுக்கப்பட்ட சிறுகதை தமிழில்
வி.கௌரிபாலன்
ஜலை ஆகஸ்ட் - 2000

நாடகப்பட்டறை ஒழுங்கமைப்பு
ஆங்கில மொழிப் போதனைப் பிரிவு
கிழக்கு பல்கலைக்கழகம் - இலங்கை

காட்சி - 01

(அம்பி குளக்கட்டில் இருக்கிறான். பின்னணியில் குளம் சார்ந்த ஒலிகள் - குளத்தில் அலை அடித்தல் - கூதல் காற்றின் ஓசை, மரத்தைப் பிளக்கும் மரங்கொத்தியின் டொக் டொக் ஓசை. இந்தப் பின்னணி சற்று நேரம் ஒலிக்க - கல்வெட்டு வாசகம் தொடர்ந்து ஒலிக்கிறது.)

எட்டிசை மண்வெட்டிக் கொண்டே
ஏழரைச் சுற்றாம்
மரத்தை இனதா வெட்டி
தட்டி ஒரு காலாலே எற்றி
அது விழ முன்னம் தரணி மீதில்
ஒட்டி ஒரு குளம் அமைத்து அங்கு
ஊறு நீரும் கொண்ட அருளையுற்ற வீரன்
(கோணேசர் கல்வெட்டு)

அம்பி

ஆகா... அற்புதம் குளக்கோட்டு மன்னா..... அற்புதம். எட்டுத் திக்குகளிலும் மண்ணை வெட்டி ஏழரைச் சுற்றுள்ள பாரிய மரத்தை வெட்டி, காலினால் எற்றி தட்டி வீழ்த்துவதற்கு முன்னர் இப்பூமியில் ஒரு குளத்தைக் கட்டி, அதில் நீரையும் நிறைவாகப் பெற்ற வீரனே, ஆகா அருமை மன்னவா உன் பொறுமையை என்னவென்று உரைப்பேன்.

(கூதல் காற்றின் ஓசையுடனான பின்னணியில் பாடல் ஒலிக்கிறது.)

கண்தளாய் நீர்கரையினிலே
என்றன் காதலை தேடுகிறேன்.
தண்ணொளி நிலாவினிலே தென்றல்
தழுவிடும் நீரலை விழிகளிலே
தேடுகிறேன் என்றன் - காதலை தேடுகிறேன்

(சு. வில்வரெத்தினம்)

(மரங்கொத்தியின் டொக்... டொக்..... பின்னனி ஓசையைத் தொடர்ந்து குதிரைக் குளம்பொலிகள் பின்னணியில் ஒலிக்க முல்லை ரதத்தில் வந்து அம்பியைத் தாண்டிப் போதல் - அம்பி திடுக்கிடுதல், திரும்பி ரதத்தை பார்த்துக் கூவுதல்)

அம்பி

நிறுத்துங்கள்..... நிறுத்துங்கள். ரதத்தை முல்லை நிறுத்து நான் முகில் வண்ணன்... உன் கணவன்.. (ரதத்தைத் துரத்துதல்)
(ரதத்தில் நின்று முல்லை கை அசைத்தபடி ரதத்தில் இருந்து குதித்தல்)

அம்பி

ஆகா.. இது அல்லவா மனைவிக்கு அழகு! நான் இல்லை என்றதும் மன்னவன் ரதம் செலுத்திய முல்லையே நீ வாழ்க.
(கூவிக் கொண்டு முல்லையை நோக்கி ஓடுதல் அம்பி ஓடி வருவது கண்டு முல்லை ஓட, அம்பி துரத்த முல்லை ஓட)

அம்பி

அடி.. வனமோகினியே... முல்லை.. எங்கே ஓடுகிறாய்? நில்.. நில்... காடு நெருங்குகிறது. ஓடாதே நில்.
(முல்லை அரங்கை விட்டு வெளியேறுதல்)

இராணுவம்

ஓட வேண்டாம். துவண்ட எப்பா. ஓட ஓணாம். ஓட வேண்டாம். சுடப்படுவாய்..
(துரத்தி வந்த இராணுவம் அம்பியைப் பிடித்துக் கொள்ளுதல்.)

அதிகாரி

(அரங்கிற்குள் வந்து கொண்டே) என்ன கூச்சல்.. யார்.. இவன்?

இராணுவம்

சேர் .. குளக்கட்டுக்கு குண்டு வைக்கவந்துவிட்டு.. எங்களைக் கண்டு ஓடுகிறான்..

அதிகாரி

கொண்டு பங்கர்ல போடு பிறகு பார்க்கலாம்.

(அரங்கை விட்டு எல்லோரும் வெளியேறுதல்)

காட்சி - 02

(அம்பியின் வீடு, அம்மா அம்பியின் சேட்டை அயன் பண்ணுகிறார். தந்தை புத்தக அலுவலரிக்கு தீந்தை பூசுகிறார்.)

அம்பி

(செல்லமாய்) அம்மா... நான் என்ற சேட்டை அயன் பண்ணவா?

தாய்

(கோபமாய்) உனக்கு எத்தினதரம் சொல்லி இருக்கிறன். தேவை இல்லாத கதை கதைக்காதயெண்டு. விரல்ல சூடு வாங்கப் போகிறாயா போ போய் உன்ட பாடத்தக் கவனமாய்ப் படி.

தகப்பன்

(தாயைப் பார்த்து) அம்பி இப்ப மற்றவங்கட விஷயத்தில எல்லாம் தலை போடத் தொடங்கிற்றான். முதல்ல பெயின்ட் அடிக்கப் போறன் என்டான் நான் சொன்னான் அவன் அவன்ட வேலையைப் பார்க்கச் சொல்லி அவன் கேக்கிறதாக் காணம் (அம்பியைப் பார்த்து) அம்பி நீ ஏன் உன்ர கோம் வேக்கையோ அல்லது உன்ர பாடத்தையோ திரும்பப் படிக்கக் கூடாது.

அம்பி

(எழுத்துக் கூட்டி திக்கித்திக்கி தன் பாடத்தைப் படித்தல்)
குளக்கோட்டு மன்னன். இவர் 14ம் நூற்றாண்டில் இந்தியாவின் தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்த மன்னர். இவர் இலங்கையின் கிழக்கு மாகாணமான திருகோணமலையில் அமைந்துள்ள கோணேஸ்வரர் கோவிலை புனரமைக்கும் நோக்குடன் இலங்கைக்கு வந்தார். (படிப்பதை நிறத்தி விட்டு தயக்கத்தில் சென்று தாயிடம்)

அம்மா என்ற சிகிரியா Trip.. நாளைக்கு கடைசி நாள். பெயர் குடுக்கணும். என்ற வகுப்பில அனேகமாக எல்லாரும் பெயர் குடுத்திருக்கிறார்கள்.

அம்மா
அதைப் பற்றி கதைக்க வேண்டாம் எண்டு சொன்னான் உனக்கு.

தகப்பன்
அதென்ன.....

தாய்
அம்பிட வகுப்பு சிகிரியாக்கு Trip போகுதாம்.

தகப்பன்
சிகிரியாக்கா, அம்பி உனக்கென்ன பைத்தியமா. உனக்கு இன்னும் பத்து வயசு முடியல்ல. இதுகளுக்கெல்லாம் போறத்துக்கு உனக்கு வயது பத்தாது. சொல்லிப் போட்டன்.

அம்பி
(அழுத்தமாக)
அம்மா.... என்ற வகுப்பில அனேகமாக எல்லோரும் போறாங்க.

தகப்பன்
எனக்கு உன்ர வகுப்புப் பிள்ளைகள்ப்பற்றி கவல இல்ல. நீ போறதில்ல என்றா போறதில்லைதான்.

அம்பி
(திரும்பிப் போய்ப்படித்தல் திக்கித் திக்கி படித்தல்)
குளக்கோட்டு மன்னனால் கட்டப்பட்ட குளம் கந்தளாய்க் குளம் என அழைக்கப்படுகின்றது. இக்குளத்தைக் கட்டுவதற்காக இலங்கையின் கிழக்குப்பகுதியை ஆண்ட அரசியான ஆடகசௌந்தரியின் உதவியைப் பெற்று இக் குளத்தை அம் மன்னன் கட்டினான். இதற்குப் பிரதியீடாக குளக்கோட்டு மன்னன் ஆடகசௌந்தரியை மணம் முடித்தான். இம்மன்னனின் தேர்ச் சாரதி

முகில் வண்ணன். அவனுடைய அழகியமனைவி முல்லை. இம்மன்னனின் பிரியமானவர்களாகவும் கோயில் திருப்பணியிலும், குளக்கட்டு வேலைகளிலும் மன்னனுக்கு உதவியதாகவும் கூறப்படுகின்றது. (அம்பி எழுந்து வந்து தன் பாட்டில் கதைத்தல்)

அம்பி

என்னுடைய நண்பர்கள் எவ்வளவு அதிஸ்டசாலிகள்.

அவர்கள் இப்ப சுற்றுலாக்கு ஆயத்தங்கள் செய்து கொண்டிருப்பார்கள்.

பின்னணியில் குழு

எங்கே போகிறீர்கள் என் நண்பர்களே

எங்கே போகிறீர்கள்

நாங்கள் சிகிரியா போகிறோம் அம்பி..!

நாங்கள் சிகிரியா போகிறோம்.

குன்றுகளில் குடையப்பட்ட மன்னர்களின் குகைக்குப் போகிறோம்

அம்பி

மன்னர்களின் குகைக்குப் போகிறோம்.

வேறு என்ன பார்க்கப் போகிறீர்கள் நண்பர்களே

வேறு என்ன பார்க்கப் போகிறீர்கள்

நாங்கள் சுவரில் வரையப்பட்டுள்ள பெண்களின் ஓவியங்களைப் பார்க்கப் போகின்றோம் அம்பி

நாங்கள் ஓவியங்களைப் பார்க்கப் போகின்றோம்.

இனிமையான சுற்றுலா நண்பர்களே

இனிமையான சுற்றுலா

நாங்கள் வருத்தப்படுகின்றோம் அம்பி

உனக்காக வருத்தப்படுகின்றோம்.

(குழு பின்னணியில் கூறி முடிக்க தாயும் தகப்பனும் வேறு விடையங்கள் கதைத்தல்)

தந்தை

இந்தப் பிரச்சனைக்குள்ள பிள்ளைகள் எங்கையும் அனுப்ப ஏலுமா? பள்ளிக்கூடம் இப்ப ஏன் இந்த ரிப்பை ஒழுங்கு படுத்தினது எண்டு எனக்கு விளங்கயில்ல.

எங்கட பிள்ளைகளின் பாதுகாப்புக்கு ஆர் உத்தரவாதம் தாறது? பிரின்சிப்பிள் கட்டாயம் நானிதக் கதைக்க வேணும்.

தாய்

ஓம். ஓம். கட்டாயம் அம்பிர கிளாஸ் ரீச்சரிட்டையும் இதைப்பற்றிக் கதைக்க வேணும்.

பிள்ளைகளைப் பள்ளிக் கூடத்துக்கு அனுப்பிரதே கஸ்ரமாக இருக்கு. அம்பி பள்ளிக்குப் போய் வீட்டுக்கு வாரதுக்குள்ள ஏதோ குண்டுசி முனையில் இருக்கிறது போல ஒரு உணர்வு. ஒரு பக்கம் குண்டு வெடிப்பு இன்னொரு பக்கம் ரவுண்டப் அப்பப்பா (அலுத்துக் கொள்ளுதல்)

தகப்பன்

ஏன் அடையாள அணிவகுப்பு எண்ட பேர்ல முகமுடி மனிதர்களுக்கு முன்னால போய் நிக்க வேணும். பெத்த எங்களுக்கல்லவா தெரியும் கஸ்ரம். (சற்று நேரம் விட்டு) நாங்கள் முடிஞ்சளவுக்கு நல்லதைத்தான் செய்து கொண்டிருக்கிறம். அதில் எப்பவும் பார பட்சம் காட்டினதில்ல, உனக்கு ஞாபகம் இருக்கா (அம்பி தந்தை சொல்வதைக் கேட்டல்) அம்பிக்கு அப்ப 7 வயது இருக்கும் எண்டு நினைக்கின்றேன்...

தாய்

ஓம்.. ஓம் தேர்பாக்க பக்கத்து வீட்டுப் பெடியன்களோட போகப் போகின்றேன் என்று நிண்டவன். அந்தப் பெடியன்கள் எல்லாம் தங்கட மூப்புக்கு போனவங்கள் எனக்கு நல்லா நினைவிருக்கு அவன் அவங்களோடு போக நீங்க விடயில்ல. அண்டு பின்னேரம் பூரா அழுதவன் இரவுச் சாப்பாடு வேண்டாம் எண்டு அடம் பிடிச்சவன்.

தகப்பன்

ஆனா பிறகு அவன தேருக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போனான் தானே. நிச்சயமாக அவன் அண்டைக்கு சந்தோசமாகத்தான் இருந்திருப்பான். ஏன் எண்டா நான் அவனுக்கு ஐஸ்கிரீமும் பொம்மைத்துவக்கும் ஏக்கே 47உம் வாங்கிக் குடுத்தனான் தானே.

அம்பி

(தனக்குள்) சந்தோசமா இருந்தேனா அப்பாவப் பிடிச்சுக் கொண்டு அங்கேயும் இங்கேயுமா இழுபட்டுக் கொண்டு.

பின்னணியில் குழு

உன்னுடன் யார் வருகிறார்கள் அம்பி

உன்னுடன் யார் வருகின்றார்கள்

அது அவனுடைய தந்தை

அது அவனுடைய தந்தை

ஏன் அவனுடைய கையைப் பிடித்திருக்கிறாய் அம்பி

ஏன் அவனுடைய கையைப் பிடித்திருக்கிறாய்

அவனது பாதுகாப்புக்காக உண்மையில்

அவனுடைய பாதுகாப்புக்காக

அங்கு என்ன பார்க்கிறாய் அம்பி

அங்கு என்ன பார்க்கிறாய்

என்ன காட்டுகிறார் அவனது தந்தை

என்ன காட்டுகிறார்

தேரைப்பார் அம்பி

தேரைப் பார்

அம்பி

அப்பாக்கிடையில் (இழுபடுவது போல்) நானும் தேரைப் போலதான் இழுபடுறேன்.

தந்தை

(அம்பியைப் பார்த்துக் கூறுதல்)

அம்பி.. ஓடிப்போய் மூலைக்கடயில் பெனடோலும் ஜிஞ்சிபியரும் வாங்கிற்று ஓடிவா.

பெயின்ட் மணம் ஒத்துக் கொள்ளயில்ல. தலைஇடியும், வயித்துக் குமட்டலுமா கிடக்கு அம்பி. இந்தா 20 ரூபா. இரண்டு பெனடோல் மூன்று ரூபா ஜின்ஜிபியர் பதின்மூன்று ரூபா ஐம்பது சதம். அப்ப மொத்தம் பதினாறு ரூபா ஐம்பது சதம். மிச்சம் மூன்று ரூபா ஐம்பது சதம். (அம்பி கடைக்குப் போகத் தயாராகுதல்) கவனமா கடைக்காரன் ஏமாத்தாம பார்த்து வாங்கிவா. பொறு பொறு முதல்ல இந்தக் கருத்தச் சேட்டக் கழட்டிப் போடு எல்லா இடத்தையும் ஆமியாக்கிடக்கு.

தாய்

அம்பி றோட்டில் ஓரமாப் போ.

இரண்டு பக்கமும் பார்த்து றோட்ட குரஸ் பண்ணு.... அங்க இங்க நிண்டு பிரன்சோட கதைக்காம உடனே வா. (அம்பி போக வெளிக்கிட..)

தாய்

அம்பி ஜின்சோட போக வேண்டாம். எங்க உன்ர கால்சட்ட? அப்பதான் சின்னப் பெடியனாகத் தெரியும். (தகப்பனைப் பார்த்து) அம்பி இந்த வயசிலேயே பார்க்க பெரியாக்களர் தோற்றம்.

தகப்பன்

அடுத்த வருசம்தான் அவனுக்கு ஐசி எடுக்க முடியும் (அம்பி வெற்றுப் போத்தலுடன் கடைக்குப் போதல்.)

தகப்பன்

அம்பி நீ நில்... நான் போறன்... இப்ப கெண்வே போற நேரம் வேற
நீ உண்ட பாடத்தப் படி
(தந்தை கடைக்குப் போதல்)

காட்சி - 03

(G.C.E A/L வகுப்பு)

ஆசிரியை

குட்மோனிங்.....சுடன்ட்

மாணவர்கள்

குட்மோனிங் மிஸ்

ஆசிரியை

எங்களுடைய அடுத்த தலைப்பு வண்ணாத்துப்பூச்சியின் வாழ்க்கை வட்டம் பற்றியது. ஏற்கனவே அதன் பாகுபாடு பற்றிப் பார்த்தோம். நீங்கள் அந்தப்பகுதியில் சந்தேகம் இல்லாதவர்களாக இருக்க வேண்டும். ஏன் என்றால் 5 புள்ளிகள் பாகுபாட்டுக்கும் 10 புள்ளிகள் வாழ்க்கை வட்டத்திற்கும் வழங்கப்படும். நீங்கள் இதில் எந்தவொரு புள்ளியையும் இழக்கக் கூடாது. இப்போது வாழ்க்கை வட்டம் பற்றிப் பார்ப்போம். இது நான்கு நிலைகளான முட்டை, அணங்கு, கூட்டுப்பூ, நிறைவுடலி, என்பவற்றைக் கொண்டிருக்கும் இதுதான் வண்ணாத்துப் பூச்சி. உங்களுக்கு ஏதாவது சந்தேகம் இருந்தால் கேட்கலாம்.

மாணவன்

டீச்சர் எல்லாப் பூச்சிகளுக்கும் இந்த வாழ்க்கை வட்டம் தானா இருக்கிறது.

ஆசிரியை

எல்லாவற்றுக்கும் இல்லை இது சில குறிப்பிட்டவகை பூச்சிகளுக்கு மட்டும்தான்.

அம்பி

டிச்சர் வண்ணாத்துப் பூச்சிகள் கூட்டம் கூட்டமாய் கதிர்காமம் நோக்கிப் பறக்கின்றனவே இதுவும் வண்ணாத்துப் பூச்சிகளின் வாழ்க்கை வட்டத்தில் ஒரு பகுதிதானா?

மாணவன்

அவர்கள் யாத்திரை போகிறார்கள் அம்பி விரும்பினால் நீயும் இணைஞ்சு போகலாம் (எல்லா மாணவர்களும் சிரிக்கிறார்கள்)

ஆசிரியை

இது பாடத்திட்டத்திற்கு அப்பாற்பட்டவை. இந்தமாதிரிக் கேள்வி எல்லாம் பரீட்சைக்கு வரப்போவதில்லை. கடந்த ஜந்து வருடப் பாஸ் பேப்பர் பார்த்து விட்டேன். கட்டாயம் இந்த முறை வண்ணாத்துப்பூச்சி பற்றி ஒரு கேள்வி வரும்.

மாணவன்

அம்பி எப்பவும் இப்படித்தான் டிச்சர் பாடத்திட்டத்திற்கு வெளியில் தான் கேள்வி கேட்கிறது வழக்கம்.

ஆசிரியை

உன்னுடைய நேரமோ மிகக் குறுகியது. பாடத்திட்டமோ பெரியது. நீ உன்னை தயார் படுத்த வேண்டும். பரீட்சைக்கு எது முக்கியம் என்பதைத் தெரிந்து படிக்க வேணும்.

மாணவன்

(அம்பிக்கு ரகசியமாய்) அந்தக் கேள்வியைத் திரும்பக் கேள் (டிச்சரை நோக்கி) மிஸ் அம்பி ஏதோ கேக்க வேணுமாம்

அம்பி

டிச்சர் வண்ணாத்துப் பூச்சியின் உடம்பில் இருக்கிற சின்னச் சின்னப் பொட்டுக்கள்...

மாணவன்

(அம்பிக்கு) வாயமூடு உன்ர T.V சீரியல் திரும்பத் தொடங்காத... நீ ஆட்ஸ் படிச்சிருக்க வேண்டிய ஆள்.

மாணவன்

மிஸ் அம்பிக்கு ஆட்ஸ் படிக்க விருப்பமாம் தகப்பன்தான் இங்க கொண்டு வந்து விட்டாராம்

ஆசிரியை

அது முடிஞ்ச விசயம். இப்ப நீ இங்கதான் கடுமையாக வேலை செய்ய வேண்டும். (எல்லா மாணவர்களையும் பார்த்து) உங்களுடைய பெற்றோர்கள் நீங்கள் டொக்டராக வர வேண்டும் என்று விரும்புகிறார்கள். அவர்களின் இலட்சியத்தை நிறைவேற்றுவது உங்களது கடமை. இதில் எத்தனை பேர் பல்கலைக்கழகம் போவீர்கள் என்பது சந்தேகம்தான்.

மாணவன்

(ரகசியமாக)

ஆக்கிமிடிஸ் முக்கியமான கேள்வி கேட்கப் போறான். (அம்பியைப் பார்த்து) டீச்சர் உன் கதிர்காமக் கேள்விக்கு பதில் சொல்ல இல்ல இவரிடக் கேள்.

(ஆசிரியரைப் பார்த்து)

மிஸ் அம்பி கேள்வி கேட்கவேணுமாம்.

ஆசிரியை

பிரியா நீதான் அம்பியைப் பழுதாக்கிறது. நீ என்ன அவண்ட வாயா?

அம்பி

மிஸ்.. அழகான வண்....

ஆசிரியை

உனக்கு எத்தின தரம் சொல்லி இருக்கிறன் A/L பாஸ் பண்ணினா மாத்திரம் போதாது. கணிசமான திரட்டுப்புள்ளியும் எடுக்க வேண்டும். நீ இங்க படிக்கிறது மட்டும் போதாது. பாடமாக்கவும் வேணும். இல்லயென்றா கெம்பசுக்குப் போக முடியாது.

மாணவன்

(அம்பியைப் பார்த்து)

நீயும் உன்ட வண்ணாத்துப்பூச்சியும்

(ஆசிரியரைப் பார்த்து)

மிஸ் இவன் வெகுளி, கனவு உலகத்தில் இவன் வாழ்கிறான்.

(அம்பியைப் பார்த்து)

நீ ஏன்ரா உன்ர நேரத்தையும் வீண் அடித்து... எங்கட நேரத்தையும்

வீண் அடிக்கிறாய்.

ஆசிரியை

சரி.. சரி உங்கள்ள ஓராள் இந்தக் குறிப்பை சத்தம் போட்டு

வாசிக்க மற்றவர்கள் எழுதிக் கொள்ளுங்கள்.

(ஆசிரியை புத்தகத்தை மாணவனிடம் கொடுத்து விட்டு வெளியேறுதல்)

மாணவன்

அம்பி இந்தா நோட்ஸ் சத்தம் போட்டு வாசி.

(அம்பி முன்னுக்கு வருகிறான்)

அம்பி வண்ணாத்துப் பூச்சிகள் அழகானவை மிகவும் அழகானவை.

அம்பி

ஓம் ரமேஸ்

அவைகள் அழகானவை

மலரின் இதழைப் போன்ற சிறகுகள்

ரசனைக்குரிய விதவிதமான வர்ணங்கள்

மிகவும் மிருதுவானது மென்மையானது

ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறு ஒவியங்கள் போன்றவை

அழகான இளம் சிவப்பு, ஊதா புள்ளிகளுடன்

அவை எப்படி காற்றில் நீந்திச் செல்கிறது பார்

அவை எவ்வளவு நேரத்தியாக ஒரு கைதேர்ந்த பலே நடனக்காரியின்

நளினத்துடன் இறக்கையடித்துப் போகின்றன.

(அம்பி தனது கற்பனை உலகில் சஞ்சரிக்க மாணவர்கள் வண்ணாத்துப்பூச்சி போல் இயங்குகிறார்கள்.)

மாணவன்

வாவ்..! ஆகா.. அற்புதம்.. நீ ஒரு தத்துவ ஞானி அம்பி.

மாணவன்

அம்பி வண்ஸ்மோர்.. வண்ஸ்மோர்.

அம்பி

நூற்றுக்கணக்கான வண்ணாத்துப் பூச்சிகள் அவை திரள் திரளாக கதிர்காமம் போகும் வழியில், மேகங்களின் நிழல்கள் மலை முகடுகளில் வழக்கிச் செல்வது போல், அவற்றின் நிழல்கள் பசும் புற்றரை எங்கும் தெளிவான நீலவானில் அவை பறக்கின்ற போது, கூடவே என் ஆத்மாவும் பறக்கும். ஓ.. நான் அவைகளைப் போல் சுதந்திரமாகப் பறக்க விரும்புகின்றேன்.

மாணவன்

யுரேக்கா யுரேக்கா

எங்கள் ஆக்கிமிடிஸ் மீண்டும் கண்டு பிடித்து விட்டார்.
(எல்லோரும் சிரிக்கிறார்கள்)

மாணவன்

இந்த வேகத்தில் போனால் ஆக்கிமிடிஸ் மீண்டும் மெண்டலாத்தான் வருவான்

மாணவன்

மெண்டல் (விஞ்ஞானி) அல்லது மென்ரலா?

மாணவன்

அம்பி மாத்திரமல்ல நாங்களும் வண்ணாத்துப் பூச்சிகள் மாதிரித்தான் பறப்பம்.

(நடித்துக் காட்டுதல்)

மாணவன்

யார் அறிவார்கள் அம்பி மென்ரல் டொக்டராகக் கூட வரலாம்.

மாணவன்

எங்களைக் குணப்படுத்துவதற்காக.

(எல்லோரும் சிரித்தல்)

அம்பி

மகேஸ்

மகேஸ்

இங்க இருந்து போ அம்பி.

உன்ர மினி ராமாயணத்தக் கேட்கிறத விட எங்களுக்கு நிறைய வேலை கிடக்கு

(அம்பியிடமிருந்து புத்தகத்தைப் பறித்துக் கொண்டு எல்லோரும் செல்லுதல்)

அம்பி

(தனிமையில் நின்று கொண்டு)

ஓ.. வண்ணாத்துப் பூச்சிகளே

நீங்கள் எவ்வளவு சந்தோசமா இருக்கிறீங்கள்

ஏன் நான் மட்டும் எல்லோராலும் கைவிடப்பட்டு தன்னந்தனியாய்

என் உணர்வுகளைப் பகிர்வதற்கு ஒருவரும் இல்லாது..

மாணவன்

தனிமையில் கைவிடப்பட்டு... தனது உணர்வுகளை பகிர்வதற்கு ஒருவரும் அற்று எப்படி அவன் மட்டும் தனித்துப் போனான்

குழு

குளத்தின் நீர், குளிரந்த தென்றல்

ஆயிரக்கணக்கான வண்ணாத்துப் பூச்சிகள்

உறங்கும் செடிகள், சில் வண்டுகளின் இரைச்சல்

பறவைகளின் ஒலி அலைகள், மான் கூட்டம்

இவை எல்லாம் உன்னுடையவை அம்பி

இது உன்னுடைய உலகம்

இது உன்னுடைய உலகம்

(அம்பியின் வீடு: அம்பி கற்பனை உலகில் இருத்தல் கதவு தட்டும் ஓசை கேட்கின்றது.)

தாய்

(அம்பியின் தாய் உடுப்புக்களைத் தோய்த்தபடி)

அம்பி கதவு ஆரோ தட்டுறாங்கள். ஆர் எண்டு பார் காலையில் இருந்து என்ன செய்ராய் எண்டு எனக்கு விளக்கம் இல்ல. இருந்த இடத்தில இருந்து கொண்டு என்ன அடையா காக்கிறாய். நானும் பார்க்கிறன் A/L பெயில் விட்ட இந்த நாலஞ்சு வருசமா இதைத்தான் செய்றாய்.

(அம்பி விரக்தியாக எழுந்து சென்று கதவைத்திறத்தல். ராசாத்தி தினமுரசுடன் உள்ளே வருதல்)

அம்பி

ஹாய்.. முல்லை!

ராசாத்தி

(திரும்பி பின்னுக்கு யாராவது நிற்கின்றார்களா என்று பார்க்கின்றாள் பின் தலையில் அடித்துக் கொண்டு)
முல்லையா? வாற நேரம் எல்லாம் பார்க்கிறன் ஏதாவது மாறாட்டமாத்தான் கதைக்கிறாய்.

அம்பி

முல்லை!

ராசாத்தி

அம்பி, இந்தப் பைத்தியக்காரத்தனத்தை விட்டுப் போட்டு ராசாத்தி என்று கூப்பிடு.

இந்தா தினமுரசு. எந்த நேரமும் கனவு காணாம இதை வாசி.

அம்பி

என்ன பிரயோசனம், எல்லாம் என்னை மீறிப் போய்க் கொண்டு இருக்கு.

ராசாத்தி

அம்பி, நீ டல் மூடல் இருக்கிறாய். நீ உன்னுடைய புறப்போசல் குழம்பிப் போனதை நினைச்சு கவலப்படுறாய் என்று நினைக்கிறன். அதை நீ சீரியசா எடுக்காத.

அம்பி

அவள் மிகவும் அழகானவள்
அவள் என்னைப் பார்த்து காதலுடன் புன்னகைப்பாள்
வான வில்லின் கலர் உடுத்தி
அன்னப்பட்டி என அசைந்து வருவாள்
முல்லை குளக்கரையில் தேருடன்
முகில் வண்ணனுக்காய் காத்திருப்பாள்
ஆயிரம் வண்ணாத்துப் பூச்சிகள் புடைசூழ
கட்டியக்காரன் நல்ல செய்தி கொண்டு வருவான்
ஆகா.. அந்த வாழ்க்கை எவ்வளவு இனிமையானது..

ராசாத்தி

ஆனா உன்ர அம்மா அந்தப் பெண்ணை விரும்பவில்லையே.

அம்பி

ஓம். அவள் என்னுடன் பேச விரும்பினாள்.

ராசாத்தி

நீ அவளோட கதைச்சனியா?

(தாய் அந்த உரையாடலைக் கேட்டபடி உள்ளே வருதல்)

தாய்

அவளோட என்னத்தக் கதைக்கிறது? அவளப் பெண்பார்க்கப் போன உடனேயே தெரிஞ்சிற்று. அவள் எனக்கேற்ற மருமகளா இருக்க

மாட்டாள் என்று. அவளுக்கு அம்பியோட கதைக்க வேணுமாம். என்ன அவமானம் நான் மற்றவர்களுடன் டொனேசன், டவுரி பற்றிக் கதைக்க அவள் அம்பியோட அதைப்பற்றிக் கதைக்கிறாள். மரியாத தெரியாத பெண் ஜென்மம்.

ராசாத்தி

அதுக்கு அம்பி என்ன செய்வான் அன்றி.

தாய்

அம்பி என்னத்தச் செய்றது? நான் சொன்னன் எழும்படா அம்பி இது எங்கட குடும்பத்துக்குச் சரிவராது என்று, உடனே அம்பியையும் இழுத்துக் கொண்டு அந்த இடத்தவிட்டுக் கிளம்பிற்றன்.

ராசாத்தி

அம்பி சரியா வருத்தப்படுறான் அன்றி.

தாய்

வருத்தமா! -

(அம்பியின் கையில் உள்ள தினமுரசைக் காணுதல்)

நீயா இதக் கொடுத்தனி? உனக்கு என்ன துணிச்சல் அத இதக் கொடுத்து என்ற பிள்ளையக் கெடுக்கிறத்துக்கு. நீ கதைக்கிற முறையும் உன்ர நடவடிக்கையும் எனக்குப் பிடிக்கல்ல. உனக் கெதுக்கு அவன்ர கலியாணக் கதை. ஏன்டி அத இதக் காட்டி வளச்சப் போடலாம் என்று பாக்கிறியா?

ராசாத்தி

ஓ.. கோ உங்கட பிள்ள சல்மன்கான் தானே, நான் வளைச்சப் போட. உங்கட பிள்ளைய ஊர்ச்சனம் உன்மத்தம் பிடிச்சவன் என்று கதைக்கிது. அவனுக்கு இருபத்தைஞ்சு வயதாச்சு இன்னும் அவன குழந்தையாப் பார்க்கிறிங்க. இன்னும் அவனுக்கு நடக்கவும் சாப்பிடவும் பழக்கிக் கொண்டு இருக்கிறிங்க. அவனாக ஒரு முடிவையும் எடுக்க விடுறதில்ல. இதை எல்லாத்தையும் அவன் விரும்பிறதா நீங்க நினைச்சுக் கொண்டிருக்கிறிங்க. அவன் A/L ஆட்ஸ் படிக்க விரும்பினான். ஆனா நீங்க கொண்டு போய் சயன்ஸ்ல தள்ளி

விட்டிங்க. இப்ப அவன் A/Lல் பெயில். அவன் முடமாக்கி வைச்சிருக்கிங்க. அன்றி, இந்த உலகம் வித்தியாசமானது. அம்பி இந்த உலகத்தில் இன்னும் வாழ வேணும். இது உங்களுடைய உலகமில்ல. இது எங்களுடைய உலகம். நான் அவனுக்காக மனம் வருந்துகிறேன்.

தாய்

என்ற பிள்ளையப் பத்தி நீ எனக்கு ஒண்டும் சொல்ல வேண்டாம். அவனப்பற்றியும் நீ கவலப்பட வேண்டாம். இந்தா பிடி (தினமுரசைபிடுங்கி அவளிடம் எறிந்து விடுகின்றாள்)
இது தான் நீ இந்த வீட்டுக்கு வாற கடைசி முறையா இருக்கட்டும். ரோசமுள்ளவளா இருந்தா இந்த வீட்டு வாசல்படிய மிதிக்கக் கூடாது.

ராசாத்தி

(தினமுரசை எடுத்துக் கொண்டு தன்பாட்டில்)
ம்.. இது திருந்திற சனமில்ல. பாவம் அம்பி!

தாய்

பார் அவள என்ன சொல்லீற்றுப் போறாள் என்று? அவளுக்குப் பைத்தியம். அவள் உன்னப் பழுதாக்கிப் போடுவாள் அவளோடு பழகிறது கவனம்.

காட்சி - 05

(ரதத்தில் வந்து அம்பி நிறறல் பின்னணியில் பாடல் ஒலிக்கின்றது)

பாடல்

வாராய் முல்லை மலர்ப் பெயர்க் காதலி
தீராத மோகமெனும் தேரேறித் தேடுகிறேன்
கண்தளாய் இனநீர் விளையாடிக் கண்ணயர முகில்
வண்ணன் வடிவாகித் தேடுகின்றேன்
வாராய் முல்லை மலர்ப் பெயர்க் காதலி
கண்தளாய் நீர்க் கரையினிலே..

(அரங்கிற்குள் முல்லை வந்து உப்பரிகையில் நின்றல். திடுக்கிட்டு திரும்பிப் பார்க்கும் அம்பி மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்து முல்லையைப் பார்த்து கையசைத்தல். முல்லையும் நளிநமாய் கையசைத்தல். அம்பி ரதத்தில் இருந்து குதித்தல்.)

அம்பி

அடடா என் தேவதையல்லவா, உப்பரிகையில்
(அம்பி ஓடி வந்து உப்பரிகையில் முல்லையைத் தேடுதல்)

அம்பி

முல்லை முல்லை எங்கேயடி போனாய் என் மணிமாடத்துக் குயிலே!

(அம்பி தடுமாற்றத்துடன் முல்லையைத் தேடுதல். அரங்கிற்குள் நுழைந்த பொலிசார் அம்பியைத் துப்பாக்கி முனையில் மடக்கி அழைத்துச் செல்லுதல். அம்பி முல்லை முல்லை என்று கத்துகின்றான்.)

காட்சி - 06

(வழக்காடு மன்றம். நீதிபதி வருகைக்கான கட்டியத்துடன் காட்சி ஆரம்பம். வழக்கறிஞர் மற்றும் அம்பியின் தாய் தந்தை வேறு சிலரும் அரங்கிற்குள் நிற்கிறார்கள். நீதிபதி வந்து அமருகிறார்.)

முதலியார்

வழக்கிலக்கம் P.C 1316 கந்தளாய். பயங்கரவாத தடைச்சட்டத்தின் கீழ் கைது செய்யப்பட்டிருக்கும் சந்தேக நபர் அம்பி என்றழைக்கப்படும் நாதன் வடிவேல்.

(அம்பியைப் பார்த்து) நான் சொல்வதெல்லாம் உண்மை உண்மையைத்தவிர வேறொன்றுமில்லை.

அம்பி

மன்னவா என் முல்லையைத்தவிர
வேறொன்றும் அறியேன்.

முதலியார்

நான் சொல்வதைத்தான் திரும்பச் சொல்ல வேண்டும்.

மன்னவா என் முல்லையை.. சீ

நான் சொல்வதெல்லாம் உண்மை

உண்மையைத்தவிர வேறொன்றும் இல்லை.

(அம்பியின் கைகளைப் பலவந்தமாகப்பிடித்து சத்தியம் வாங்கிச் செல்கின்றார் முதலியார்)

அரசு வழக்கறிஞர்

கனம் கோட்டார் அவர்களே! அரசு பராமரிப்பில் இருக்கும் மக்களுக்கான பொது நீர் வழங்கல் தொட்டியில் ஏறி அதற்குள் நஞ்சூட்ட முனைந்ததன் காரணமாக பொலிசாரால் கைது செய்யப்பட்டு, பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டத்தின் கீழ் இந் நபருக்கு எதிராக வழக்குத் தாக்கல் செய்யப்பட்டுள்ளது என்பதை கனம் கோட்டார் அவர்களின் கவனத்துக்கு கொண்டு வருகின்றேன்.

நீதிபதி

நீர் குற்றவாளியா? சுற்றவாளியா?

அம்பி

மன்னவா உப்பரிகையில் என் முல்லையைத் தேடினேன். காவலர்கள் இங்கு என்னை அழைத்து வந்தார்கள் மன்னவா.

நீதிபதி

(வழக்கறிஞரை நோக்கி)

இவர் என்ன சொல்கிறார்?

அரசு வழக்கறிஞர்

கனம் கோட்டார் அவர்களே!

குற்றம் சாட்டப்பட்ட இவர் மனநிலை பாதிக்கப்பட்டவர். அதற்கான மருத்துவ அத்தாட்சிப் பத்திரம் இதோ... ஏற்கனவையும் ஒரு தடவை இவர் குற்றம் சாட்டப்பட்டு விடுதலை செய்யப்பட்டுள்ளார்... கனம் கோட்டார் அவர்களே!

நீதிபதி

(மருத்துவ அத்தாட்சிப் பத்திரத்தை படித்த பின்)

மருத்துவ அத்தாட்சிப் பத்திரத்தின் படி குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் மனநிலை பாதிக்கப்பட்டவர் என்பது தெரிய வருவதால், இவரை மனநிலை காப்பகத்தில் சேர்ப்பதற்கு உரிய நடவடிக்கை எடுக்குமாறு கோரி இந்த வழக்கை தள்ளுபடி செய்வதுடன், இவரை அவர் பெற்றோர்களிடம் ஒப்படைக்குமாறு உத்தரவிடுகின்றேன்.

கோட் இத்துடன் கலைகின்றது.

(கோட் முடிய நீதிபதி எழுந்து செல்கின்றார்.)

காட்சி - 07

(கோயில் சார்ந்த பின் புலக் காட்சிகள். அதன் பின்னணியில் கல்வெட்டு ஒலிக்கின்றது.)

கல்வெட்டு

ஆலயமும் மணி மதிலும் கோபுரமும்

அழகு வாய்ந்த

சேதமில்லாப் பூங்காவும்.

அம்பி

ஆகா.. அற்புதம்..! அற்புதம்..! மன்னவா! உன் பணியே அரும்பணி. இந்த நந்தவனச் சூழல்தான் என்னை எத்தகைய மோன நிலைக்குள் ஆழ்த்தி விடுகின்றது.

பாடல்

முல்லை நிலத்தழகாள்

கார்முகில் வண்ணக் கூந்தலினாள்

எங்குற்றாள் எங்கேயுற்றாள்

என்றன் இதயத்தைக் காவு கொண்டே

எங்குற்றாள் எங்கேயுற்றாள்

பிணிகளையும் இந்த தீர்த்தக் கரையினிலேயவள்

வந்துற்றால் நான் மகிழ்வேன்.

அம்பி

என் நந்தவனக் குயிலே! முல்லை.,

நீ எங்கே போனாய்?

கோணேசர் உற்சவம் களைகட்டி இருக்கும் வேளை, எங்கே போனாய் முல்லை?

இப்போதெல்லாம் என்னை விட்டு எங்கே நழுவிப் போய் விடுகிறாய்.

(அம்பிக்கு பெண்ணின் குரலின் சிரிப்பொலி கேட்கவே)

ஆம் அது என் இதய தேவதையின் மதுரக் குரல்தான். குயிலின் குரலுக்கும். மைனாவின் குரலுக்கும் இடையில் இழையும் மதுராந்த கீதமல்லவா அவள் குரல்.

(பின்னணியில் கோயில் மணி ஒலித்தல்)

பெண்

அடியே கெதியா வாடி பூசை தொடங்கப் போகுது.

அம்பி

முல்லை நான் இங்கிருக்கிறேன் நீ எங்கே போகின்றாய்?

(அம்பி தன்னைக் கடந்து போகும் பெண்ணின் கையைப் பிடித்து இழுக்கின்றான். அப்பெண் அம்பிக்கு அறைந்து விடுகின்றாள்)

இன்னொருத்தி

பாவம் அது பைத்தியம். ஏன்டி அறைஞ்சனி?

அம்பி

முல்லை நீயா என்னை அறைந்தாய்?

(அம்பி மீண்டும் பெண்ணை நெருங்கப் போக கோயிலில் நின்றவர்கள் அம்பிக்கு அடிக்கின்றனர். பின்னணியில் கோயிலும் சுனையும் தேவாரம் ஒலிக்கின்றது)

அம்பி

மன்னவா! இதுவா உன் மனுநீதி? ஏன் முல்லையை என்னிடம் இருந்து பிரித்து உன் காவலர் கொண்டு தாக்கினாயே? மன்னவா இதுவா உன் மனுநீதி? இதுவா உன் மனுநீதி?

எல்லோரும்

இதுவா உங்கள் மனு நீதி?

முற்றும்

"THE FLIGHTLESS BUTTERFLIES"

A WORK – SHOP PLAY

PARTICIPANTS

A. RAJEEVANEE FRANCIS
A. LALLINI TISSEVERASINGHE
MYTHREYE SOMASUNDARAM
PREHASHINI JEEVARETNAM
K. HARIHARARAJ
W. DHARMENTHIRA
BRITTO ITHAYARAJ
P. VIJENDRAN

WORK – SHOP FACILITATION AND STAGE CREATION
BY S. JEYASHANKAR

SCRIPT IN ENGLISH
S.M. FELIX

SCRIPT IN TAMIL
V. GOWRIPALAN

ADAPTED FROM A THAMIL SHORT STORY BY
V. GOWRIPALAN.

JULY – AUGUST 2000.

WORK – SHOP ORGANISED BY:
ENGLISH LANGUAGE TEACHING UNIT.
EASTERN UNIVERSITY, SRI LANKA.

SCENE ONE

(Ambi is on the Bound. In the background is heard tank-related sounds: sounds of breaking waves on the bound: sound of a cool breeze: the "tuk, tuk" noise of woodpecker pecking a tree, etc., this goes on for a while. It is followed by a rendering of the verses from the stone inscription of the tank)

(The voice is heard from the behind the scene.)

A hoe of eight fold directions
To cut down a tree of seven span
Tapping with a foot to topple,
Yet, before it fell
A tank he built on earth,
And therein filled roaring waters,
Oh, virtuous king.

Ambi: Marvelous, Oh, the King Kulakottan, marvelous.
Cutting the earth on eight directions: cutting down
the trees of seven spans, tapping with a foot to topple:
and yet, before it fell, you built a tank on the earth:
filled, full with water. Oh, Your Majesty, how could I
praise your patience?

(tuk, tuk: the sound of the woodpecker pecking the tree: sound of the horses' hoofs in the background.)

Mullai rides the Royal Chariot – passes Ambi. Ambi, startled, turns his head towards the chariot and cries aloud.

Ambi: Stop, stop the chariot. Mullai stop I'm Mulivannan,
your husband. Stop the Chariot. (runs behind it.)

Chariot stops. Mullai alights from it, waves her hand at Ambi.

Ambi: Ah ha! this indeed is the greatness of a wife. May you be glorified – you who in my absence is the charioteer of the King.

Mullai moves on. Ambi gives chase. Mullai runs Ambi runs behind.

Ambi: Oh, Mullai the Princess of the Forest. Where do you run? Stay, ahead is the forest. Stop don't run. (Mullai leaves the stage.)

Soliders: Stop, stop, Don't run Duwanda eppa. You'll be shot.
(Ambi runs. Soliders give chase – catch Ambi. They struggle.)

An officer (enters): What's happening? Who's he?

A solider: Sir, he's come to blast the tank with bombs. He tried to run away when he saw us. We had to give a chase before we apprehended him.

Officer: Put him in the bunkers. We'll see later.

All exit.

SCENE TWO

Ambi's house: Amma is ironing Ambi's shirt. Father is painting Ambi's bookshelf.

Ambi: Amma shall I iron my shirt?

Amma: What? How many times I've told you not to talk such nonsense. Do you want to burn your fingers? Do your studies, instead.

Father: Has Ambi started minding other's business? (to mother) First he asked me whether he could paint his bookshelf. I warned him to mind his own business, He doesn't learn,(to Ambi) Why don't you do your home work? Or revise your lessons?

Ambi (reads); The King Kulakotan lived during the 14th century. History records that King Kulakotan built the famous Koneswara Kovil and the tank which is presently known as the Kantale tank.

Ambi: Amma, my Sigiriya Trip? Tomorrow the last day for giving names. All my classmates are going.

Amma: That subject's closed.

Father: What's it?

Amma: Ambi's class's going on a trip to Sigiriya.

Father: Sigiriya? You're only in year ten. You 're too young to go there.

Ambi: But..... Amma all my classmates are going.

Father: I don't care about your classmates. You're not going.

Ambi (reads): King Kulakottan had a trusted charioteer by the name of Muhilvannan. Muhilvannan and his beautiful

wife Mullai occupy a special place in history as loyal servants of the King Kulakottan.

Ambi: (to himself): How lucky, my friends, they must be getting ready now.

Chorus in the backstage.

Where're you going my friends

Where're you going?

We're going to Sigiriya, Ambi,

We're going to Sigiriya.

Why go there my friends,

Why go there?

To see the majestic rock in its splendor, Ambi,

Majestic rock in its splendor.

What else you see there my friends,

What else you see?

Damsels painted on walls, Ambi,

Damsels painted on the walls.

Have a good trip, my friends,

Have a good trip.

We pity you Ambi,

We pity you.

Mother and Father talking to each other.

Father: These days it's not safe to send children anywhere. I don't understand why schools organize such trips. Who'll guarantee the safety of our children? I must talk to the principal.

Mother: Talk to Ambi's class teacher too. Even sending the children to school is a risk, leave alone the trips. I'm on pins until Ambi returns home from school - explosions of bombs, round - ups....

Father: Identification parades in front of hooded men
what and what responsibilities we parents have. (after
a short pause) We're giving Ambi the best we can.
It's been the same always. Do you remember (Ambi
listens) when Ambi was seven years old?

Mother: Yes, yes. He wanted to go to the "ther" festival with
the children of the neighborhood. Those young boys
wanted to go all by themselves. I clearly remember
you refused to allow him. How he cried the whole
evening! He even refused to take dinner.

Father: But, then I took him myself. I'm sure he enjoyed it. I
even bought him an ice-cream and a toy gun, AK 47.

Ambi (to himself): Enjoyed? Holding my father's hand, being
dragged behind.

chorus

Who goes with you, Ambi
Who goes with you?
That's his father.
That's his father.
Why hold his hand, Ambi,
Why hold his hand?
For his safety, of course,
For his safety.
What see you there, Ambi
What see you there?
What shows his father
What shows his father.
You see ther, Ambi
You see ther?

(Ambi): Father in between
 Ther and me, ther and me

Father: (turning towards Ambi): Ambi run up to the corner shop and get me two panadol and a ginger beer. The smell of his paint causes me migraine. Take this twenty rupee note. Two panadol - three rupees, ginger beer thirteen fifty. That's sixteen fifty, the balance is (Ambi's getting ready to leave) three fifty.

 Wait Ambi change your black shirt. There're army men all over the place.

Mother: Go along the side of the road. Look on both sides before you cross Don't stand on the road, talking to your friends.

Father: Don't go in your jeans, wear shorts. You look small in that.

Mother: Ambi looks too big for his age.

Father: He can get his I.C. only next year.

(Ambi is about to leave with an empty ginger beer bottle).

Father: You wait. The army convoy usually passes at this time. You better do your studies.

(Father leaves with the empty bottle)

End – Scene

- 1 "Ther" – A chariot on which images of Hindu gods are placed and drawn by bullocks along streets during Kovil Festivals.

Scene – Three

(A/L class settings)

Teacher: Our next topic is the life cycle of the butterfly. We've already dealt with the classification. You should be through in that section.

Five marks are awarded for classification and ten marks for the life cycle. You can't afford to lose any marks on this. Now the life cycle of the butterfly. There are four stages; the egg the caterpillar or the larva the chrysalis or the pupa, and the adult, that is the butterfly.

If you have any questions you may ask me. Only up to this point.

Student 1: Miss do all insects have this type of life cycle?

Teacher: No, not all. This is not a characteristic of the class insecta.

Ambi: Miss, swarms of butterflies fly towards Kathirgamam in January every year. Is it part of their life cycle?

Student 3: They go on a pilgrimage, if you like you too can join them. (All students laugh)

Teacher: Silence. That's out of point. Nobody is going to ask this question on the exam. I have studied the question papers of the past five years. And I'm sure there'll be a question on butterflies this year.

Student 2: Ambi's always like that Miss, asking questions out of the syllabus.

Teacher: Your time is short, but the syllabus is wide. You must pick and choose what's necessary for your exam.

Student 3: (to Ambi): ask that question again. (to teacher) Miss, Ambi wants to ask a question.

Ambi: Miss, what I want to say is Butterflies are beautiful..

Student 1 (to Ambi): Shut up don't start your T.V. serial again. You should have studied in the Arts stream.

Student2: Ambi wanted to join the Arts stream Miss. His father only put him here.

Teacher: That's immaterial. Now you're here, you must work hard. (to all students) Your parents want you to become doctors. It's your duty to fulfill their ambitions. How many of you will enter the university, that I have my doubts.

Student 3 : (quietly) Archimedes is going to ask an important question.

(to Ambi): Miss has not answered your Kathirgamam question, ask her. (To teacher😊 Miss Ambi wants to ask a question.

Teacher (to student 3): Ramesh, you're spooling Ambi. Are you his mouthpiece.?

Ambi: But, miss, butterflies...

Teacher: I've told you a number of times, passing the A/L is not enough.

It's the aggregate marks that counts. Whatever you study, you must memories. If you don't memories, then don't expect to enter the University.

Student 1 : (to Ambi): You and your butterflies.

(to teacher) Ignore Ambi, Miss he lives in fantasy land.
(to Ambi) Because of you.

A lot of time has been wasted.

Teacher: All right. One of you read these notes aloud, others take down, Do it quietly. (teacher hands over the note book to Ramesh and leaves)

Ramesh; Ambi, read these notes aloud. Come to the front.
(Ambi comes to the front)

Ambi, butterflies, beautiful,
Very beautiful, aren't they?

Ambi; yea Ramesh, they're beautiful,

The petal like wings, Lovely hues of different shades,
So soft and smooth,

Aon each of which a pattern stands.
With lovely pink and purple spots,
See how thy glide,
Flapping their wings
So gently,
Like a ballet dancer.

(Ambi is absorbed in his thoughts. Students mime the actions.)

Students: Wa, wonderful, you're a philosopher, Ambi.

Student 3: Ambi, once more.

Ambi: (Continues)

Hundreds and hundreds of butterflies
On their way to Kathirgamam.
Their shadows like clouds
Covering the green grass below
Like the souls of the departed
Flying in the clear sky.
Oh, how I wish
I were there.

All students: Eureka, eureka, our Archimedes has done it again
(all laugh).

Student 3: At this rate, Archimedis'll become Mendel.

Student 1: Mendel or Mental.

Student2: Not only Ambi, all of us will be flying like butterflies.
(mime the action)

Student 3: Who knows? Ambi'll become a mental doctor, one day.

Student 2: To treat us. (all laugh)

Ambi: Mahes....

Mahes: Oh, leave us Ambi. We've better things to do than listen to your Mini Ramayana.

(They take the note book from Ambi and leave)

Ambi: (to himself): How happy you must be
Oh, butterfly.
How I remain,
So lonely, dejected,
No one to share
My feelings with...

Voice: how he remains,
So lonely, dejected,
No one to share
His feelings with....

Chorus: But the water of the lovely tank
The gently breeze.
The butterflies
In their thousands
Drifting over the woods
So dark and deep,
The call of the birds,
The far horizon.

Are all yours, Ambi.
Your world
Is your Own Ambi.

Scene – Four.

(Ambi's house. "Ambi is seated, lost in his thoughts. A knock on the door is heard)

Ambi's mother (from another room):

Ambi, see who's knocking on the door. I don't know what you've been doing from morning. Sitting there and just brooding. You've been doing this for the last four years, since you failed you're a/L.

(Ambi rather reluctantly walks to the door and opens it. Rasathi comes in, holding a weekly in her hand.)

Ambi: (forgetting himself): A....i, Mulla....i.

Rasathi: Stop this madness. Call me

Rasathi. Here read this "Thinamurasu" without idling all the time.

Ambi: (takes it, then after a second thought – what's the use? Everything is over for me.

Rasathi: You're in a dull mood, Ambni. Are you bnstill worryi8ng about..... about that proposal? Forget that. Why do you want to take it so seriously?

Ambi: (getting lost in his thoughts)
She was so beautifuy.
Smiled at me so lovingly.
Moved like a swan,
Clad in rainbow colours.

Mullai waiting ready to embrace Muhilvannan,
Beside the "Ther" on the banks of the tank.
Butterflies in their thousands.
Heralding the good news.
Of love So sweet.

Rasathi: Bniut, uyoior mother didn't like her.

Ambi: Oh, how she longed to talk to me.

Frasathi: You talked to her Ambi?
(Mother overhears the conversation as she enters)

Mother (angrily): Talk to her, Ambi didn't d\go there to talk to her.
We went there to see dthe girl. Whether she would
be a good daughter - in -law for me. But she wanted
to talk to Ambi. What a disgrace?

We, the elders were seated talking about dowry and
donation.... She wanted to take Ambi to aside and talk.
Shame. Decent girls don't do that.

Rasaathi: What did Amni do? Aunty?

Mother: What's there for him to do? Ambi's not brought up
in that manner. I told him then and there, in the
presence ofll: "Ambi is is not the girl for lyou. Let's
get out from her." I left the place immediately talking
Anbi with me.

Rasathi: Ambi's very much worried aunty.

Mother: Worried? (noticing the weekly in Ambi's hand) You
gave him that? (getting angry) How dare you give

him this and that do entice my son? I don't like the way you talk to him. Why do you want to talk to him about his marriage? You have no business with him. Girls of your age should have modesty, trying to hang on to my son.

Rasathi (getting angry): Oh, your son is Salmon Khan, for me to go behind him. Everybody knows about your son, he crazy he is, you think he's still baby. He's twenty five years. You still tell him what to do, what to eat, how to dress and to walk. You've never given him a chance to decide on anything. It's because of you, he's like this. You compelled him to do Science subjects in A/L, how much he wanted to do Arts subjects. When he failed the exam, you put the blame on him. Aunty, now the world's different. Ambi belongs to this words, our world, and not your world. Remember that , oh , how I pity him.

Mother: you needn't tell me about my son. And we don't need your pity, either (grabs the weekly from Ambi's hands and throws it at Rasathi.)

Let this be your last visit to this house. Never step into this house ageing, never.

Rasathi: (gathers the Weekly) (to herself) These people never change. Poor Ambi. (She leaves)

(Ambi turns the pages of a book aimlessly.)

1 – Thinamurasu – Weekly magazine.

Scene – Five

Ambi is on the Chariot, waiting for the king.

Mullai appears on the balcony, Ambi is excited, He waves his hand at Mullai. She waves at him back. Ambi jumps down from the chariot.

Ambi: Oh my princess, there on the balcony,
Mullai, Mullai.

(tries to climb up the balcony, but his feet slip. Ambi tries again searches for Mullai up in the balcony)

Ambi: Mullai, Mullai, where did you go? My angel, my princess, my goddess.

Ambi searches for Mullai, running here and there, excited.
Policemen enter, catch Ambi, hold him tight and take him away.
Ambi murmurs: Mullai, Mullai...

End Scene five

Court Scene

Lawyers, Ambi's father, mother and others rise when judge enters
Ambi is in the box.

Judge sits and others follow suit.

Court Mudaliyar : Case No: PC 1316 Kantale.
The accused is Nathan Vadivel alias Ambi.
Arrested under the Prevention of Terrorism Act.

(to Ambi)

Repeat what I say:

I say the truth, and nothing but the truth.

Ambi: Your Majesty, I know nothing, but Mullai.

Mudaliyar: (getting angry) Repeat only what I say.
Your majesty, sh..... no, no....., my Lord,
What I say is the truth
(grabs Ambi's hand, forces him to take oath)

State council :

My lord, the accused is charged under the Prevention
of terrorism Act, with

An attempt to poison the water in the reservoir. Which serves
hundreds and hundreds of villagers.

Judge: Are you guilty or not guilty.

Ambi: Your Majesty, I was searching for Mullai in the balcony,
when the guards brought me here.

Judge (to the lawyer) : What does he say?

State council :

My Lord, the behavior of the accused has been found
abnormal, this Medical report (submits) supports my
statements, Under these circumstances,

The state wishes to withdraw the case against the
accused.

Judge (after reading the medical report): According to this report,

the accused suffers from mental imbalance, he needs psychiatric treatment. I dismiss this case and order the accused to be released to the custody of his parents.

The court is adjourned. (Judge leaves.)

End Scene Six

Scene Seven

(Temple setting)

Voice : Koneswaram Kovil
 On the hill top
 The sky above
 And the sea below,
 Serene atmosphere.
 Images of gods
 Showering Blessings
 On crowds of devotees,
 Chanting prayers.
 Koneswaram
 Koneswaram.

Ambi : Ah, ha.
 Marvelous,
 Oh, King Kullakottan
 Your service is noble.
 How this enchanting atmosphere
 Mesmerizes me.
 My cuckoo bird of the garden of flowers.
 Mullai;
 Where have you gone?
 Konesha Kovil

Festivity at its peak,
Where have you elude me,
My Mullai?

(Voices of women are heard)
Ah, that's the voice
Of the angel of my heart
It's the melody that lingers
Long after the cuckoo bird
And the mynah bird have sung.

(A group of women go past Ambi)

Woman 1 : hey, come quickly, the pooja's about to begin.
Ambi; aai, Mullai.

I' m here. Where do you go ?

(Ambi pulls the hand of a woman. She slaps him.)

Woman 1 : He's mad. Why did you slap him?

Woman 2 : Nonsense.

Ambi: Ai,Mullai.
You slapped me?

(Ambi tries to go near the woman. Guards of the temple assault Ambi.)

Ambi : (loud) Oh, King
Is this your royal justice?
You removed my Mullai from me.
And allowed your guards to assault me.
Is this your justice?

End Scene.

THE EXPERIENCE OF BEING A PARTICIPANT IN THE PRODUCTION OF THE PLAY “FLIGHTLESS BUTTERFLIES”.

Antoinette Rajeevani Francis

“The Flightless Butterflies” was a drama produced by the Eastern University of Sri Lanka for the Inter University Drama Festival held in August 2000 at the Bishops College Auditorium Colombo. Though the audience saw the finished product, they had no means of understanding the complex emotions and experiences which we, the participants, went through, in the process of the production of this drama. At the request of our Director Mr. Jeyashakar, I’ve tried to capture the essence of our experience and convey it in this paper, which I hope will enable those who have seen “The Flightless Butterflies” to understand and enjoy it more completely.

Miss Mythree, one of the participants and myself first went to meet Mr.S.Jayasankar at the Department of Fine Arts. It was then that he told us about the “Inter-University Drama Festival” and the importance of an original script. He suggested a tamil script which could be translated into English which dealt with problems faced by the widows of war. I had my reservation as to whether a Tamil script could be translated into English without its losing its originality and beauty.

Our second meeting was at the English Unit where. Vijandran, lthayaraj, Lallini, Pragaini, Mythree and myself, who were all to perform in this play met with Mr. Jayasankar, Mr. Kirupaharan, and Mr.Felix. It was Mr.Felix who suggested that instead of translating a Tamil script into English it would be better to write a script of our own. Mr. Jayasankar then suggested that we first find a theme for our drama and build our script on this. And so with this in mind we organized our subsequent meetings.

Many different ideas were put forward pertaining to the problems our area faced. The problem of war widows and children was a subject

which seem to get a lot of enthusiasm. Also the concept of what this war's effects were on the current and future generation of leaders, especially as they (including us) have grown up with this war and how this could affect the future of our country. Has it bred a group of individuals who not out of selfishness but out of sheer need isolated themselves from the problems faced by their country and community, and were not jolted out of this existence unless someone very near to oneself was affected? And even then the philosophy "Life must go on" seemed at the very core of their existence. These were some of the ideas put forward by the group and discussed. I found that couldn't place myself in many of the situation discussed but the last point seemed very familiar as that was something I could relate to very easily.

As time went by these discussions were less well attended. We had a few discussions during our June vacation but even these dwindled to stand still and for about a month we had no further contact with the other members of our group.

Around early July Mr. S. Jayasankar called us again and arranged a meeting at his home. As much time had gone and the drama festival was nearing, he had got a short story written by Mr. Gowripalan. It was the story of "AMBI" a young man who had been over protected by his parents. As a result he turns to the world of dreams for solace, being unable to face the real world. Mr. Jayasankar asked us what we thought about this short story being turned into a drama. We felt that at times Ambhi's problems were quite relevant to each of us. We however wondered whether we could be able to capture Ambhi's loneliness and his helplessness and give the audience a character they could acknowledge as a part of our society and relate to themselves? One thing that struck us was that to show his parents as the sole cause of his condition would make them seem unnatural, so while showing them to be over protective. We thought of showing how his own contemporaries and friends as well as society in general, affected him. We were also worried about the dialogue. Would it bring out the individual characters? Or would all the characters sound alike thus making it uninteresting and far from reality?

We had many discussions on the various aspects of the drama. We discussed different scenes possible, the various characters and their characteristics, the way different people thought placing themselves in the positions of the characters and the dialogue possible. Mr. Felix and Mr. Gowripalan wrote the dialogues individually, we were also encour-

aged to write. They were then compared and discussed until everyone was satisfied with the scene. This brought out many ideas and angles, which would otherwise have been overlooked. This point was very evident once when we were discussing the characteristics of Rasathy, Mr. Jayashankar, Mr. Felix and the others talked about her as being a calm and collected person, even when Ambi's mother scolded her, but something seemed very wrong in this scene. It was Lalini who pointed out that any girl who felt she was being insulted wouldn't keep quiet even if she thought she was showing disrespect. This was a turning point in that scene and the drama. This made Rasathy's character one which any person who was trying to help another only to be rejected and abused could relate to.

During the formation of this drama we all had a lot of doubts. We just couldn't comprehend how this drama would turn out. We seemed to be doing a lot of bits and pieces of a lot of things but no one had any idea what the finished product would be. One thing that kept us going was Mr. Jeyashankar's cool confidence. He never seemed to have any doubts that we would produce a drama that was exceptional. This gave us the courage to go on even when we were very unsure of ourselves.

The process of forming the drama was unusual and new to all of us. It gave us the chance to discuss many subjects, which we had never discussed objectively. As the days went by our group formed a rapport, which I for one had not found in the University. Characters and their characteristics, the influences of culture on our society and the influences of the war climate of our country on our daily lives were a few of the subject we discussed. It broadened our views on these subjects and made us think on issues we usually hid even from ourselves. Mr. Jeyashankar had the ability to keep our group together and get the best out of us. Both he and Mr. Felix kept encouraging us to give the best we could. But this didn't stop us from feeling that we were not doing well what we should be doing.

One thing that was new to all of us was the dancing we had to do. I was scared stiff that I would make a mistake and upset everyone. The drama was also unusual to us as when we were not acting we were part of the chorus, which meant we were always in view of the audience. This added to the tense feeling as we couldn't go off stage at anytime. During the course of our drama Mr. Jeyashankar had it videotaped and we watched

it. The drama was good, the dancing was good, the acting was good but something made us look pathetic even to our own eyes. What gave us this effect, none of us could fathom. Lailni, pragashini, Mythree and I discussed this matter but we couldn't pinpoint what the problem was. When we talked it over the next day something made us discuss how we looked. we had been practising from morning on the day the drama was filmed and all of us were exhausted and that showed on our faces. But more than that we had all looked terrified, especially during the dancing. and were very tense. This was what had caused us to look pathetic. This was another turning point in the drama because after this we all started to consciously relax and actually enjoy ourselves during the performance. A few days before we traveled, we performed before the staff of the Arts faculty. Performing in front of an audience helped us a lot and gave us all a lot of confidence.

The journey to colombo itself was an experience that I think none of us would forget. We were supposed to leave at 8.00 a.m. We reached the University around 11.00a.m and were further delayed till around 1.30p.m due to some incomplete paper work. We reached Colombo around 8.30p.m After dinner we practised our lines and went to bed. The next day we had a practice at the Univesity Guest House. Then we went for a rehearsal at Bishops College Auditorium.

Rehersing at Bishop's college Auditorinm was an experience in itself. The stage was beautiful. It was mush larger than any of the stages we practised on, so we had to reset our dancing to suit the stage We rehearsed there for 2 hours.

The Drama Festival started at 7.00p.m Our performance was the third that evening. Watching the first 2 performances gave us a chance to relax before the performances. We were a little tense when our drama started but we soon began to relax. It was the first bursts of laughter and applause that really gave our perfomance a life of its own. The knowledge that the audience understood and appreciated what we were trying to communicate, encouraged us and infused us with a vigor that made our performance that night something special. The feeling of satisfaction which we felt the night after the performance made all the hard work and the hours we put into the drama well worth the while, and it gave us a feeling of contentment whish none of us will ever forget.

மனமுணர்ந்த நன்றிகள்

எமது குடும்பத்தலைவரின் மரணச் செய்தி கேட்டு ஓடி வந்து, எங்கள் துயரில் பங்கு கொண்டு உதவிகள் பல புரிந்த உற்றார், உறவினர்கள், நண்பர்கள், உப்பு வெளி அயலவர்கள், அனைவருக்கும் எமது மனமுணர்ந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம்.

மட்டக்களப்பு, கொழும்பு ஆகிய தூர இடங்களில் இருந்து வந்து எமது குடும்பத்தலைவரின் இறுதிக்கிரியையில் கலந்து கொண்ட உறவினர்கள், உத்தியோகத்தார்கள் நண்பர்கள் அனைவருக்கும் எமது நன்றிகள் உரித்தாகுக.

புலம் பெயர் நாடுகளில் இருந்து தொலைபேசி ஊடாக துக்கம் விசாரித்த உறவினர்கள். நண்பர்களுக்கும் எமது மனப்பூர்வமான நன்றிகள்.

எமது குடும்பத்தலைவரின் இறுதிக்கிரியைகளை முன்னின்று நடத்தியதுடன், காடாத்து, அந்தியேட்டிக் கிரியை ஆகியவற்றையும் வழிப்படுத்திய மூத்தோர்கள், உறவினர்கள், நண்பர்கள் அனைவருக்கும் எமது நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம்.

இந் நினைவு நூல் வெளியீட்டுக்கு ஆலோசனை வழங்கிய கிழக்குப் பல்கலைக்கழக நுண்கலைத்துறைத் தலைவர் சி.ஜெயசங்கர் அவர்களுக்கும், இந் நூலுக்கான அட்டைப் படத்தை வடிவமைத்துத் தந்த ஒவியர் சுசிமன் நிர்மலவாசனுக்கும் இந்நூலை அழகுற அச்சிட்டுத் தந்த “அஸ்ரா பிரிண்டஸ் நிறுவனத்தினருக்கும்”, நிர்வாக இயக்குனர் சி. சிவபாலன் அவர்களுக்கும் எமது மனமுணர்ந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம்.

குடும்பத்தினர்
570/6 கிருஸ்ணபுரி
உப்பு வெளி
திருகோணமலை

பசும்பாலின் முக்கியத்துவங்கள்

- ◆ சகல வயதினருக்குமான இயற்கையான சிறந்த நிறை உணவு.
- ◆ புரதம், கல்சியம், விற்றமின் A, விற்றமின் B, பொஸ்பரசு, மக்னீசியம், பொற்றாசியம், சோடியம் மற்றும் பல அமினோ அமிலங்களை தருகின்றது.
- ◆ பாலிலுள்ள லக்டோஸ், கல்சியம் மற்றும் பல கனிப் பொருட்களை உறிஞ்ச உதவுவதோடு தேவையான பக்றீரியா பெருகுவதை இலகு வாக்குகின்றது.
- ◆ என்பு உறுதியை அதிகரிக்கும்.
- ◆ பல்லின் உறுதியை அதிகரிக்கும்.
- ◆ குருதியழுக்கத்தை குறைக்கும்.
- ◆ சில புற்றுநோய் அபாயங்களை குறைக்கும்.
- ◆ Type 2 நீரழிவு அபாயத்தைக் குறைக்கும்.
- ◆ (Osteoporosis) என்பு உடைவை குறைக்கும் .
- ◆ கொழுப்பைக் குறைக்கும், பாலை அளவான உணவுடன் ஒரு பங்கைச் சேர்ப்பதால் வயிற்றுப் பகுதியில் கொழுப்பைக் குறைத்து சுகாதார அபாயங்களைக் குறைத்து உடல் நிறையைக் குறைக்கும் என்று ஆராய்ச்சி முடிவுகள் கூறுகின்றது.

ஆக்கம்

ஜெயம் பால் உற்பத்திகள்

0774908686, 0772536592

ASTRA 0777426175